

казалъ да го пуснатъ. Изхвъркнало птичето отъ златния кафезъ и кацнало върху единъ нищо и никакъвъ трънъ. И запъло пакъ. Ама тамъ — на гнѣздото си.

Късно презъ сжщата вечеръ азъ се връщахъ отъ обиколката си по границата. Селото бѣше тихо, кжщитѣ се криеха подъ чернитѣ куполи на смоквитѣ. Само едно кржгло прозорче свѣтѣше въ тъмнината, като желто око. Чуваха се тамъ тжпи и рѣдки звукове, каточе дъждовни капки удряха въ капчукъ. Тамъ бѣше кжщата на Ески-Арапъ. Азъ се приближихъ и спрѣхъ коня. Вжтре нѣкой биеше тарабука и пѣеше: немощенъ и дрезгавъ гласъ, едни само глухи, гърлени звукове. Пѣеше Ески-Арапъ. Чухъ отъ начало провлѣчена и тиха мелодия, тя се повтаряше дълго време, но въ нея имаше толкова много любовъ, сълзи и спомени. После ударитѣ на тарабуката и самата пѣсенъ се ускори и мелодията премина въ игривъ и веселъ танцъ. Намѣсто тарабуката зазвѣнчаха чимпари.

Чу се пискливъ и зълъ женски викъ:

— Млъкни! Млъкни, дъртако проклети!
Вай, Аллахъ, Аллахъ!

Пѣсенъта замлъкна. Ески-Арапъ отговори нѣщо, но какво — не чухъ.

— Ватанъ! Ватанъ! — завика пакъ отчаено жената — все тоя ватанъ! Ума си изгуби, бе човѣче, засрами се!